

Mētrienas

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde
2021. gada janvāra – februāra avīze
Nr. 1 (267)

Dzīve

Foto – Valda Otvare

Balto sapņu ielokā

*Pa baltām kupenām sapņi ciemos brien.
Ar mieru, klusumu, ilgām un cerībām.
Mežs aizsnidzis balts. Apkārt tāds miers
un klusums. Un sadzirdēt vari, kā zeme ar
debesīm sačukstas...*

*Tāds miers un klusums. Zvaigznes nakts segu
auž, mēness plaukstās sapņus ieaijā. Tāds
miers un klusums. Zem siltās sniega segas,
zeme jaunus sapņus un cerības auklē...*

Solvita

15. janvārī notika pagasta izdevuma „Mētrienas Dzīve” redakcijas sanāksme. Tikāties ar pagasta pārvaldes vadītāju Ilonu Zalāni. Sarunu laikā nolēmām, ka avīze turpmāk iznāks divos mēnešos reizi. Tas saistībā ar pandēmijas izplatības sekām. Ja valstī situācija mainīsies, iespējams, ka atgriezīsies ierastajā tradīcijā.

*Cerot uz sapratni,
Solvita Stulpiņa*

Barikādēm 30

ATSKATS

Šogad janvārī aprit 30 gadi, kopš 1991. gada janvāra barikādēm, kad Latvijas neatkarības atbalstītāji aizstāvēja valsts brīvību pret militārām akcijām un neatkarības pretiniekiem. Barikādes bija nozīmīgs tautas pašapziņas un gribas izpausmes brīdis, kad cilvēki bija apņēmības pilni nosargāt savu zemi un brīvību. Tā bija nevardar-

Barikāžu dalībnieka piemiņas zīme.

Janvāris, februāris īsumā

15.01. Pagasta izdevuma „Mētrienas Dzīve” redakcijas sēde.

20.01. No Raksalas torņa skaistu briežu bulļi nometēja Juris Jefimovs.

28.01. 64 gadu vecumā Ozolkalna kapu laukā guldīts Pēteris Prikulis.

29. – 31.01. Ornitoloģijas biedrības Mētrienas dalībnieki uzskaita putnus pie barotavām.

28.01. Sniega sega Mētrienā sasniegusi 35 cm biezumu.

31.01. Valsts mežu dienests līdz 14. februārim pagarina staltbriežu medību sezonu.

Sākta Odzes upītes gultnes tīrīšana no Odzijas ezera pusēs.

12.02. Laipnieku apkārtnē Intars Jurģis nometēja staltbriežu bulļi ar ragiem bronzas medaļas vērtē.

13.02. 88 gadu vecumā Ozolkalna kapu laukā guldīta sabiedriskā darbiniece Mirdza Kozlova.

Ārkārtas stāvoklis (Covid pandēmija) valstī pagarināts līdz 6. aprīlim. Komandantstunda jeb „mājsēde” tika ieviesta Jaunā gada brīvdienās un pēcāk turpināta nedēļas nogalēs. No 11. februāra tā tika atcelta.

Janvārī un februārī Latvijā iestājusies īsta ziema. Diennakts vidējā temperatūra no desmit līdz piecpadsmit grādiem. Saglabājas noturīga sniega sega.

*Notikumus apkopoja
Ilmārs Grudulis*

turpinājums no 1. lpp.

bīgās pretošanās izpausme, masveidīga gatavība aizsargāties bez ieročiem, kad, Latvijas Tautas frontes aicināti, cilvēki izveidoja barikādes apkārt stratēģiski svarīgiem objektiem Rīgā un citur Latvijā.

Barikāžu izveidošanā iesaistījās iedzīvotāji no visas Latvijas, lauku reģionu pārstāvji ieradās ar smago lauksaimniecības, mežsīstādes u.c. tehniku. Tika organizētas dalībnieku dežūras un nepieciešamības gadījumā nodrošināta regulāra dalībnieku nomaiņa. Brīvprātīgie piegādāja pārtiku, bija sagatavoti medicīniskās palīdzības sniegšanas punkti, kuros dežurēja mediķi. Barikādēs tiešā veidā piedalījušies apmēram 40 – 50 tūkstoši dalībnieku, netiešā veidā dažādos mītiņos – vairāki simti tūkstošu iedzīvotāju.

Viņu vidū arī 33 Mētrienas pagasta iedzīvotāji, kas stāvēja uz Brasas tilta un pie Lattelekom ēkas – Daina Āboliņa, Pēteris Bebrs, Juris Beģis-Begge, Valdis Broks, Einārs Dumpis, Juris Eglītis, Laimonis Grudulis, Lelde Grudule, Līva Grudule, Lauris Grudulis, Imants Grudulis, Jānis Grudulis, Valdis Gricmanis, Arturs Ikaunieks, Valdonis Kalniņš, Jānis Kaufelds, Jānis Kova-

ļevskis, Edgars Krauklis, Edvīns Krauklis, Arturs Krauklis, Jautris Liepiņš, Edgars Podiņš, Artis Podiņš, Guntis Podiņš, Vilis Putns, Jānis Rimeļķis, Jānis Stradiņš, Miervaldis Točs, Jānis Trops, Jānis Ūdris, Jānis Ūdris, Evalds Veips, Jānis Zeps.

1999. gada 29. aprīlī Saeimā tika pieņemts likums „Par 1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīmi”. Šādu zīmi saņēma arī mētrienieši, un to svinīgi pasniedza Barikāžu dalībnieka piemiņas zīmes valdes locekle Marina Kosteņecka.

1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīme ir Latvijas Republikas valsts apbalvojums. 1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīmi (turpmāk arī – piemiņas zīme) nodibina, lai godinātu aktīvos Latvijas neatkarības aizstāvjus – barikāžu dalībniekus. Piemiņas zīmi piešķir barikāžu dalībniekiem par 1991. gada janvārī un augustā parādīto drošsirdību, pašsāziedzību un iniciatīvu, par ieguldījumu organizatoriskajā un apgādes darbā, kā arī tām personām, kuras morāli un materiāli atbalstīja 1991. gada barikāžu dalībniekus. 1991. gada barikāžu dalībnieka piemiņas zīme ir ozollapu vainagota vairoga veida medaļa 4 cm diametrā, uz kuras attēlots lauva,

kas tur mazāku vairogu ar sakrustotām atslēgām. Virs pamatvairoga ir uzraksts „LR 1991”, bet piemiņas zīmes otrajā pusē — uzraksts „Par Latviju”. Piemiņas zīme nēsājama uz sarkanbaltsarkanās 30 mm platas lentes, turklāt tikai svētkos un svinīgos gadījumos, bet ikdienā atļauts nēsāt piemiņas zīmes mazo nozīmīti 20 mm diametrā vai piemiņas zīmes lentes atgriezumā. Piemiņas zīmi piešķir 1991. gada barikāžu dalībnieku piemiņas zīmes valde (turpmāk — valde), kuras sastāvā ir Saeimas priekšsēdētājs un Saeimas priekšsēdētāja aicināti četri valdes locekļi. Saeimas priekšsēdētājs ir valdes priekšsēdētājs. Valdes priekšsēdētājs un valdes locekļi savus pienākumus pilda sabiedriskā kārtā, nesaņemot par to atalgojumu.

Pateicoties plašajai sabiedrības iesaistei, neatkarības pretinieku mēģinājums pārņemt varu izgāzās. 1991. gada janvāra barikādes ir arī izcils un unikāls starptautiskas nozīmes nevardarbīgas pretošanās piemērs un būtiska Latvijas vēstures sastāvdaļa.

Jolanta Vītola, Solvīta Stulpiņa
Solvītas Stulpiņas foto

Mētrienas makšķernieki ziemā

MAKŠĶERĒŠANA

Lielākā daļa makšķernieku saka, ka Odzienes ezerā ziemā slikti ķeras. To nevar teikt par Ivaru Bogdanovu. Viņa lomā bieži ir pa līdaciņai, asariem, plīciem un raudiņām. Tas laikam tāpēc, ka Ivars dzīvo tuvu ezeram un izpētījis visus ezera noslēpumus.

Mētrienieši par labāko šajā ziemā uzskata Lubāna ezeru. Tā par Jevgēnija Čulkova lomiem pastāstīja viņa sieva Ivetta. Divas reizes uz Lubāna ledus ir bijušas veiksmīgas. Sevišķi pirmā reize, kad Jevgēnijs pārveda mājās veselu bļodu ar asariem, raudām, plīciem un ruduļiem.

Zinām, ka Broku ģimene jau sen ziemā apmeklē Lubānu. Atceros, ka vēl ar Valda tēvu Jāni kopā bridām pa dziļo sniegu, lai tiktu pie ledus. Jānim toreiz jau bija astoņdesmit pieci gadi. No viņa varēja pamācīties, kā ķert asarus ar žibuli. Tagad veiksmīgi Lubānā makšķerē dēls Valdis. Viņš tikai izmanto žibuli (bļitku). Valdis tiktāl apguvis bļitkotāja prasmi, ka katru reizi atgriežas ar asaru lomiem. Pēdējā reize bija 13. februārī, kad loma vidū bija trīs lieli līņi. Lielākais no viņiem 450 gramu. To jūs varat redzēt fotogrāfijā.

Gunārs Grigulis janvāra beigās Aiviekstes upē, lejpus Kujas ietekas, noķēra labu raudu lomu. Tajā skaitā trāpījās viens kilogramīgs sapals.

Galvenais makšķerēšanas sporta

Valda Broka līņi.

Odzienes ezera skaistuļi.

Ivara Bogdanova līdaka.

entuziasts Mētrienā Rolands Kaļeņikovs atzīst, ka janvāris un februāris bija neveiksmīgs makšķerēšanai. Pats Rolands tikai vienu reizi Aiviekstē tika pie laba asaru loma.

Genādijs Sinkevičs teic, ka viņam šie mēneši izrādījušies par aukstiem, lai dotos makšķerēt.

Pēdējās februāra dienas uz Lubāna ledus izrādījās neveiksmīgas arī Valdim Brokam.

Ilmārs Grudulis

Medības Mētrienā janvārī un februārī

MEDĪBAS

Sakarā ar Medību likumu kolektīvās medības notiek tikai līdz 1. februārim. Bet šogad sakarā ar Covid 19 tās tika ierobežotas jau agrāk. Tomēr individuālās medības uz staltbriežiem tika pagarinātas līdz 14. februārim.

Tieši šajā pagarinājuma nedēļā Ļūmānu apkārtnē Intars Jurgis nometīja briežu bulli, kuru ragu trofeja tiks novērtēta ar sudraba vai bronzas medaļu.

Mežacūkas neatlaidīgi no saviem torņiem uzmana Juris Jefimovs, viņš ieguva trīs mežacūku sivēnus.

Janvāra mēnesī Jurim Jefimovam gadījās labāks loms. Kādā janvāra pievakarē viņš no sava medību torņa Raksalā pamanīja vairākus staltbriežu bullus. Vienu no viņiem Juris ieguva kā trofeju.

Jau staltbriežu medību pagarinājumā labāk veicās Kaspāram Rozītim. No viņa karabīnes lodēm krita vairākas briežu govīs.

Individuālajās medībās piedalās arī citi mednieki. 16. februāra vakarā pērno mežacūku kuiliša trofeja tika Jānim Kupranam.

Grūti laiki pienākuši stirnām. Pēc atkušņa izveidojās cieta sniega kārtiņa,

Jānis Kuprans ar nometīto mežacūku.

kurai savukārt uzsnīga pabiezs sniega slānis. Stirnām grūtāk tikt pie barības. Līdz ar to viņas zaudē spēku un vieglāk iegūstamas plēsīgajiem meža zvēriem un apkārtklejojošiem suņiem. Februāra sākumā Odzienes ezera apkārtnē tika atrasta saplosīta stirna. Acīmredzot šoreiz vainīgs ir bijis kāds suns. Vairāki iedzīvo-

Saplosītā stirna.

tāji vaino kādu pelēku suni, kurš bieži klejo pa laukiem, dzenādams meža dzīvniekus. Aicinām suņa īpašnieku ierobežot suņa patstāvīgo pārvietošanos!

Ilmārs Grudulis

Foto no mednieku personīgajiem arhīviem

Attālinātais mācību process

REDZESLOKĀ

Kā zināms, šobrīd noris attālinātais mācību process no 1. līdz 12. klasei, kā arī augstskolās un koledžās. Šis laiks ir pārbaudījums gan skolēniem un studentiem, gan vecākiem. Šobrīd ir atļautas tikai klātienē konsultācijas, kas tiek ļoti izmantotas, un tas palīdz. Klātienē konsultāciju priekšrocības ir tiem, kam grūti ir veicies mājās, ja ir nepieciešams psiholoģisks atbalsts, un tiem, kam ir gaidāmi eksāmeni.

Mācības pašlaik notiek ar datoru vai telefonu palīdzību, vietni Zoom, kur visi skolēni var pieslēgties sapulcei, ko ir izveidojis skolotājs, tādā veidā skolotājs paskaidro vai pārbauda skolēnus. No skolotājiem ir dzirdama neapmierinātība, ka skolēni bieži mēdz ieslēgt tiešsaistes sapulci, bet pie izslēgtas kameras un mikrofoniem turpina gulēt. Šādā veidā skolotājs nevar kontrolēt skolēnus, tāpēc ir šī neapmierinātība.

Apvaicājoties par to, kā solēniem patīk šis attālinātās mācības, atbildes bija dažādas. Mazākajiem skolēniem līdz 4. klasei šīs mācības neapmierina, viņi grib uz skolu, un visbiežākā atbilde ir tā, ka grib satikt draugus un mājās īsti neesot ko darīt pēc mācībām. Vecāko klašu skolēniem lielākajai daļai patīk šīs attālinātās mācības, jo mazāk esot jā-mācās, visu var ātri izdarīt un var darīt savas lietas, ir daudz brīva laika. Ir tikai viens minuss, nevar satikt draugus.

Bet kopsaucējs visiem ir viens, labāk iet uz skolu, lai būtu viss kā agrāk un nebūtu ierobežojumu.

Esmeralda Auziņa

Odzes upītes meliorācija

Decembra beigās no Odzienes ezera iztekošās Odzes upītes krasti bija sākti attīrīt ar ekskavatoru, taču darbi tika veikti nelielā posmā, kaut gan krūmi krastmalā tika izcirsti krietni patālu. Izrādās, ka šos darbus veica Valsts meliorācija par saviem līdzekļiem. Grūti bija noskaidrot, kādēļ darbi nenotiek tālāk. Sazinājot ar Madonas novada pašvaldību, kura norādīja darbu vadītāju Aldi Sprinģi. Sprinģis savukārt paskaidroja, ka darbi notikuši pēc vietējo zemnieku ieteikuma. Bijis paredzēts upīti iztīrīt Ļūmānu virzienā līdz pirmajai caurtekai, taču pietrūcis līdzekļu. Jautājums paliek atklāts

par turpmāko meliorācijas darbu veikšanu.

Odze ir viena no Daugavas baseina upēm. Kādreiz Odzienes ezerā tika noķerti no Daugavas iepeldējušie zuši.

Mēs atceramies tos laikus, kad šī upīte bija ļoti bagāta ar zivīm un vēžiem. Vēl skolas gados mēs, zēni, upīti bieži vien aizdambējām zem koka tilta. Lielākā daļa ūdens aiztecēja, mēs saķērām dažādas zivis: līdakas, vēdzeles un vēžus. Pēc tam aizdambējumu likvidējām. Tagad zivju krājumi Odzītē ir mazāki, jo mežos saimnieko bebrī ar saviem aizsprostiem.

Ilmārs Grudulis

Meža izstrādes darbi janvāra un februāra mēnešos Mētrienā

Par tiem interesējamies Centrālvidzemes virsmežniecības Madonas nodaļā pie valsts mežziņiem. Māris Macijevskis pastāstīja, ka viņa apgaitā lielas darbības nenotiek. Nopietnākais meža izmantotājs ir Juris Jefimovs ar atsevišķām nelielām kalcirtēm un sanitāro cirti. Izstrādāšanas vietas ir Zaļmežniekos un Zaļlaukos.

Ilmārs Grudulis

Skaista aizraušanās

CILVĒKS STARP MUMS

Šajā laikā, kad mums visiem šķiet grūti, esam noguruši no aizliegumiem un ierobežojumiem, patīkami redzēt, ka ir pagastā cilvēki, kas nenolaiz rokas, nesamierinās ar slikto un nepatīkamo...

Šoreiz par Ivetas Prikules aizraušanos – rokdarbiem.

„Šķiet būtu jāsaka, ka vaļasprieki ir atraduši mani”, atklāj Iveta, „jo patīk apgūt ko jaunu un ja vēl priecē padarītais gan sevi, gan apkārtējos, tad mērķis ir sasniegts. Ilgu laiku darināju plecu lakatus sev, draugiem, paziņām. Patīk tos darināt krāsainus, dzīvespriecīgus, jo pelēcīguma jau mums pietiek ikdienā”.

Iveta šobrīd ir atradusi sev vēl ko jaunu – glezniņu veidošanu no pērlītēm. Viņa stāsta – „Tam „uzdūros” nejausi internetā. Nodomāju, kāpēc nepamēģināt? Šeit vajag lielāku uzmanību, pacietību. Darbiņu nevar pabeigt vienā vai divos vakaros. Tas ļoti palīdz atslābināties pēc darba dienas”.

Vēl viena jauka Ivetas ģimenes aizraušanās ir ceļošana. Pastāsti par to! „Tagad „mājsēdes” laikā var vairāk padarboties ar rokdarbiem, bet tas nevar aizvietot vēlmi kaut kur aizceļot un apskatīt kādu vietu Latvijā vai ārpus tās. Brīvdienās cenšos savējos izkustināt, lai apskatītu kādu skaistu vietu, un vienmēr nelielajā izbraucienā ieļaut kādu skatu torni. Nu jau būs kādi septiņi. Dažos ir sanācis uzkāpt atkārtoti, šķērslis nav ne

lietus, ne vējš. Katru vasaru plānoju ceļojumu ārpus Latvijas. Ļoti patika pabūt Budapeštā, kur noteikti atgriezīšos, un Aizkarpati ar savu dabu, iedzīvotāju sirsnību. Joprojām sapnis pabūt Gruzijā un Sanktpēterburgā. Novēlu visiem izturību, veselību šai saspringtajā laikā”.

Paldies, Iveta, par sarunu. Lai piepildās Tavi sapņi, lai īstenojas ieceres.

**Ar Ivetu sarunājās Solvīta Stulpīņa
Foto no personīgā arhīva**

Pēteris Prikulis

28.10.1956. – 24.01.2021.

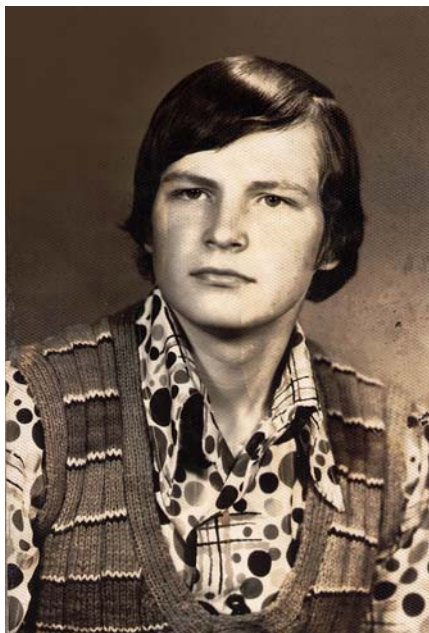
MŪŽĪBĀ AIZEJOT

...es palikšu kļavā, es palikšu osī,
es palikšu bērzā varbūt,

bet vienmēr uz zemes, bet vienmēr
starp ļaudīm, man vajadzēs, vajadzēs
būt...

Pie atmiņu ugunsкура sildoties, cauri sniega un puteņu aukām, cauri domu un pārdomu zibšņiem skan sērīgi akordeons kāda muzikanta rokās. Viņa pirksti skar baltos, skar melnos taustiņus, ik brīdī stipras rokas velk plēšās gaisu, lai pirkstiem, pieskaroties taustiņiem, no akordeona izvilinātu reibinošas mūzikas skaņas. Pa brīdim mūzikas instruments skan liegi, maigi, ar mīlestību un labestību apvīts, pa brīdim – mūzikas notis ir skarbas, skaļas un asas, un gribas novērsties, neklausīties, nedzirdēt..., bet mūzika skan, muzikants spēlē tavu likteņa dziesmu... Un spēlē, un spēlē, un spēlē... Pirksti pieskaras te baltajiem, te melnajiem taustiņiem. Akordeona plēšas tik viļņojas darba dunā, lai pār pasauli skanētu mūzika – kāda cilvēka mūža stāsts, kāda sen sarakstīta mūža nošu grāmata.

No vāka līdz vākam pāršķirsim Pētera Prikulja mūža nošu grāmatu. 1956. gada 28. oktobrī Madonas rajona Pamatu ciema „Vanagu” mājās Veronikas un Franča Prikulju ģimenē piedzimst ilgi gaidītais dēls Pēteris. Par viņa dzimšanu ir priecīga arī septiņus gadus vecākā pusmāsa Aleksandra. Lai arī māsa mazais brālis vienmēr bija jāauklē un jāpieskata, visa mūža garumā Aleksandrai vienmēr par brāli ir sāpējusi sirds – par viņa likstām un neizdošanos. Pēteris bija ļoti gaidīts un mīlēts bērns: mātei – vienīgais bērns, tēvam – tik ļoti ilgotais dēls. Pēteris savā būtībā tā arī palika mazliet bērnišķīgi naivs, īsti neticēdams dzīves jaunumam un cilvēku savtībai. Viņš ticēja labajam, centās nekad otram

nedarīt ļaunu, cilvēkos saredzēt tikai skaisto.

Sākas skolas gaitas Pamatu astoņgadīgajā skolā un Madonas mūzikas skolā, jo vecāki agri pamanīja Pētera dotības mūzikā. Mūzikas skolā viņš apguva akordeonā spēli. Pēc pamatskolas Pēteris dodas mācīties uz Rīgas celtniecības tehnikumu, kur apgūst celtniecības pamatus un galdnieka amatu. Pateicoties ļoti stingrajam meistaram tehnikumā un paša uzcītībai, uzņēmībai un neatlaidībai, kļuva par galdniecības meistaru ar zelta rokām. Cik mēbeļu Pētera mūžā uztaisīti, cik durvju, loga rāmju, cik ķebliņu, solu ir gadiem priecējuši ļaudis! Nemaz nerunājot par grābekļa un cirvja kātiem un maziem koka nieciņiem, ko Pēteris ar savām rokām apmīļojis, to visu taisot!

Pēc tam nāk armijas gadi. Pēc atgriešanās no armijas sākas darbs kolhoza „Līdums” galdniecībā. Brīvajos brīžos jauniešs spēlē vietējā lauku kapelā akordeonu. Vienmēr smaidīgs, laipns, labestīgs, strādīgs un sirsnīgs! Tas ir skaistais jaunības laiks! Pētera dzīvē ienāk viņa mūža mīlestība Gaļina. Jaunā

ģimene pārceļas uz Gulbenes rajona Lizumu. Ģimenē aug trīs bērni – Andris, Pēteris un Diāna. Vēl pēc gadiem ģimene atgriežas Pamatos. Pēteris ir cienīts gan kolēģu, gan kaimiņu vidū – cilvēks ar zelta rokām un sirdi. Dzīve rit savu gaitu. Tas lielais Likteņa nošu grāmata rakstītājs Pētera dzīvē saujām sabēris dažādas notis. Lai kā gribētos dzirdēt tikai skaistas dzīves brīžu melodijas, tam visam pa vidu bieži un daudz skan skumjas notis... Diemžēl Pēteris aiziet no ģimenes un atgriežas uz dzīvi pie mātes „Vanagu” mājās. Arī valstī notiek lielas pārmaiņas. Likvidējas kolhozs „Līdums”, sākas privatizācija, bezdarbs. Bet Pēteris, cilvēks ar zelta rokām, bez darba nekad nav dzīvojis. Vienmēr ir vajadzīgas darba rokas, kas pieprot galdniecības prasmi. Kādu laiku Pēteris strādā Mārcienā, tur arī satiek Ilvu, ar kuru nodzīvo līdz sava mūža beigām. Vēl pēc gadiem mūžībā aiziet Pētera māte Veronika. Abi vecāki apglabāti Atašienes kapos.

...manas dienas –
leaugušas rudzu ziedos,
Saulē sprēgājušas,
Mērcējušās lietū,
Vai tad viegli
Manas dienas zibējušas?
Bet...

Labiem cilvēkiem tās labu gribējušas.

Tā lielais likteņa muzikants ir nospēlējis Pētera Prikulja sešdesmit četrus mūža gadus. Stipri par maz viena vīra mūžam... Kad rokas vēl darbu zina, kad pasaule plaša visapkārt, lai vēl varētu dzīvot, strādāt, cerēt, sapņot un ticēt saviem spēkiem. Tā 2021. gada 24. janvāra rītā mierīgi, klusi mūža miegā iemīga Pēteris Prikulis. Viņa sešdesmit četrus mūža gadu notis visas ir nospēlētas, nošu grāmata aizvērta ciet.

2021. gada 28. janvārī Pēteris Prikulis guldīts Ozolkalna kapsētā. Lai mūžīga dusa aizgājējam un patiesa līdzjūtība tuviniekiem.

Ināra Krasovska

Oļģerta Skujas piemiņai

Ar dziļām skumjām mētrienieši, sevišķi mednieki un makšķernieki, uzzināja par Oļģerta Skujas aiziešanu mūžībā 2021. gada 11. janvārī.

Oļģerts Skuja kopš 1962. gada piedalījās daudzos Mētrienas mednieku un makšķernieku kolektīva pasākumos. Kā mednieks viņš piedalījās aļņu un mežacūku medībās. Kā makšķernieks – bija

ļoti veiksmīgs Mētrienas kausa zemledus makšķerēšanā. Es atcerējos gadījumu, kad, lietum līstot, uz Kurtava ezera ledus Oļģerts ar pieciem kilogramiem melno purva asariņu kļuva par pārliecinātu sacensību uzvarētāju. Mēs esam pateicīgi par Oļģerta fotoreportāžām no Mētrienas lauksaimnieku dzīves.

Oļģerts Skuja bija populārs mētrie-

niešu vidū arī kā dzejnieks. Viņa dzeja, kas publicēta laikraksta „Stars” numuros un atsevišķos dzejas krājumos, jo projām tiek izmantota dažādos sabiedriskos pasākumos.

Mētrieniešiem viņš paliks atmiņā ar daudzpusīgajām zināšanām daudzās nozarēs un iejūtību pret laikabiedriem.

Ilmārs Grudulis

Vilnis Jermacāns

12.02.1960. – 22.12.2020.

Tā cilvēks iet cauri dzīvei pa savu ceļu, kas viņam liktena grāmatā ierakstīts. Lai arī dažreiz liekas, ka mēs paši ietekmējam kāda cilvēka dzīvi, patiesībā – liktenis sen jau visu ir paredzējis. Mazu brīdi paiesimies pa atmiņu ceļu, pa liktena izvēlēto 60 gadus garo (īso?) ceļu. Un netiesāsim viņa nodzīvotos gadus, nepārmetīsim ne sev ne viņam, ja ko nepaspējām, nevarējām, bet varbūt ko neizdarījām viens otra labā. Nevienam nevainosim, nevienam nepārmetīsim, nevienam nenosodīsim. Dažreiz katram ir gribējies visu izbeigt un sākt no gala, bet ar dzīvi tā nevar, jo liktenis spītīgi turas tam pretī... un mainīt tur nevar neko...

1960. gada 12. februārī Balvos Alfonā un Birutas ģimenē piedzima dēls Vilnis. Droši vien viņš nebija ļoti gaidīts bērns, jo astoņu mēnešu vecumā, vecāki atstāja mazo zēnu pie tēva mātes Bārbalas, kas arī visus bērnības un pusaudžu gadus bija Viļņa atbalsts un mīļākais cilvēks pasaulē. Varbūt arī tāpēc, ka audzis vecāsmātes ģimenē, bez citiem bērniem, reti ticies ar brāli Aināru, ar dziļu sāpi dvēselē par to, ka es esmu saviem vecākiem negribēts bērns, Vilnis visu dzīvi bija noslēgts, nekad neatvērās viņa mīļums, uzticība cilvēkiem, vēlēšanās uz klausīt kāda svešinieka padomus, vienmēr durstīgs kā ezis, kurš negribēja ievilkāt savas adatas, lai atvērtos kaut vai ģimenei – sievai un bērniem.

Smags ir Viļņa dzīves ceļš un liktenis nav viegls. Sākas mācību laiks – Vectilžas pamatskola, Jaungulbenes tehnikums. Nāk padomju armijas gadi. Vilnis dodas dienēt uz tālajiem ziemeļiem. Visu mūžu armijas laiku Vilnis atcerējās ar prieku. Pēc armijas Vilnis pārceļas dzīvot uz Madonas rajona Kusu, kur strādā Kusas PMK. Zilupē pabeidz šoferu un traktoristu kursus. Dzīve rit savu gaitu. 1985. gada 8. martā pie Viļņa kaimiņienes Rutas atbrauca ciemos draudzene no Pamatiem, un tā viņš iepazīstas ar savu nākamo sievu Eugēniju. Tajā gadā tiek svinētas kāzas. Jaunā ģimene dzīvo Pamatos „Dimantu” mājā. Mīlestībā dzimst bērni: 1986. gadā – dēls Juris, 1989. gadā – meita Ieva. Vilnis strādā kolhozā „Lidums”, vēlāk dažādus gadījuma darbus. No darba viņš nekad nav bijies, bet saskarsme ar cilvēkiem viņam padevās ļoti grūti. Laikam bērnības iespaidā viņš nevienam un nekad neuzticējās. Tādu īstu draugu arī nebija dzīves laikā. Vilnis savu neuzticēšanos cilvēkiem mēdza aizstāt ar nevajadzīgu bravūru, kas arī paša ģimenē radīja savstarpēju nesaprašanos un plausu attiecībās.

Vilnim bija savi vaļasprieki. Viņš pašmācības ceļā apguva akordeona spēli un vēl gadus atpakaļ mēdza pats sev par prieku uzspēlēt. Vilnim patika viss, kas saistīts ar armiju. Gan grāmatas, gan preses izdevumi, kur bija rakstīts par armijas lietām, viņš cītīgi izlasīja. Droši vien arī tāpēc bija iestājies zemessardzē.

Mēs nākam no mūžības un aizejam mūžībā...bet pa to vidu ir dzīve. 60 mūža gadi. Mazliet par maz, lai visu piepildītu, izdarītu, piedzīvotu, sasniegtu. Bet liktenis ir nežēlīgs! Pēdējos dzīves gadus Vilni piemeklēja slimības. Sākās straujš redzes zudums, kas radīja problēmas ikdienā, tāpat vecās izoperētā kuņģa vainas. Kopš sievas Žeņas aizbraukšanas pirms pieciem gadiem uz Angliju pie meitas Ievas, Vilnis dzīvoja ar dēlu Juri. Meita Ieva un znots Edgars zvanīja no tālās Anglijas, lai stāstītu, kā klājas mazdēliem Patrikam un Gustavam. Slimības un vecums dara savu, tāpēc, lai būtu vieglāk, Vilnis pārceļas uz dzīvi pansionātā Zilānos. Tur viņš nodzīvoja tikai trīs mēnešus. Un tad pienāca 2020. gada 22. decembra rīts, kad Vilnis Jermacāns iemīga mūža miegā.

Man gribētos pašam labākam būt, lkkatram – gan tālam, gan blakus. Man gribētos palikt, jo –vai tad vējš zūd?...

Vējš aiziet pa vēju taku...

2020. gada 25. decembrī Vilnis Jermacāns guldīts Ozolkalna kapsētā.

Lai mūžīga dusa aizgājējam un patiešām līdzjūtība tuviniekiem.

Ināra Krasovska

LĪDZJŪTĪBAS

Viss jāatstāj. Kad saule pavasarī
Sies atkal vaļā puķu pumpurus
Ar saviem straujiem ziemeļvēju zirgiem
Būs ziema viņu aizvedusi līdz.

(Ā. Elksne)

Skumju brīdī esam kopā ar
ALEKSANDRU ELSTI un viņas
ģimeni, **Pēteri** smilšu kalniņā
pavadot.

Tavas meitenes dāmu deju grupā
„Saulgriezies” un vadītāja Solvita

Gribēju tālajos laukos vēl iet,
Klausīties dziesmas, ko ziedonis
dzied,
Zilajos viļņos uz jūras vēl būt,
Sirds, lai tev brīvības sveicienu jūt –
Satumsa nakts, satumsa nakts...

(A. Saulietis)

Izsakām līdzjūtību **ALEKSANDRAI
ELSTEI, brāli** zemes klēpī guldot.

Teresa Timofejeva, Alīna Rimšāne

Aizgājējas **MIRDZAS KOZLOVAS**
mūžš kā kamols saritināts,
kur dažādi pavedieni mirdz.
Ja mēs to spētu atšķetināt, tad vidū
būtu viņas darba mūžs un sirds...

Izsakām līdzjūtību **tuviniekiem**, viņu
zemes klēpī guldot.

Pensionāri

Izsaku līdzjūtību **VĒSMAS** un
JĀŅA ZĒPU ĢIMENEI, visiem
piederīgajiem, sakarā ar
Zinta Āboliņa Ābola un **Ulda Zepa**
pavadišanu pēdējā gaitā.

Ilmārs Grudulis

No Tevis tik daudz bija ko gūt,
Tavas pēdas ir dziļas, tās nepazūd,
Mums atmiņās vēl ilgi kopā būt.

(K. Apškrūma)

Skumju brīdī esam kopā ar
AMATU ĢIMENI, Jāni Amatu
mūžībā pavadot.

Mētrienas tautas nama kolektīvs

Pieklust steigas solī baltā dārzā,
Klusumā vējš, maigi apkārt san.
Domās skauju baltos dailes putņus
Sirdī viņu dziesma klusi skan.

(N. Liepiņa)

Izsakām līdzjūtību **JĀNIM ZĒPAM
AR ĢIMENI, brāli** smilšu kalniņā
pavadot.

Mētrienas pagasta pārvalde

Mirdza Kozlova

23.10.1932. – 07.02.2021.

„Manai omītei Mirdzai ir cita saule un cits mēness un sava mākoņa maliņa”, tā par 2021. gada 7. februāri mūžībā aizgājušo vecmāmiņu Mirdzu Kozlovu pavēstīja mazdēls Salvis.

Mirdza bija vietējā – dzimusi, augusi, mācījusies un strādājusi Mētrienā. Šeit viņas mūžā bija gan ģimene, gan labi draugi, paziņas, kaimiņi, darbabiedri. Viņas jaunības laiks iekrita padomju gados. Bija laiks un lietas, ko vienkārši vajadzēja darīt, citādi nemaz nevarēja. Aktīvajai jaunietei kā enerģiskai un darbīgai personībai piedāvāja mācīties un vēlāk strādāt vadošos amatos. Mirdza iesaistījās arī pašdarbnieku pulkā, vadīja arodbiedrības darbu.

Pēdējais atbildīgais amats pirms došanās pensijā bija kolhoza „Lidums” lielā, jaunā un modernā „Dēglu” govju kompleksa vadīšana. Draudzīgajā kolektīvā smagais ikdienas lopkopības darbs mijās ar Mirdzas organizētiem kopīgiem svētku pasākumiem, jubileju svinēšanu un interesantām ekskursijām. Lielajā govju kompleksā tika organizēta pirmā ganu diena ar tradicionālo pontāgu un rumulēšanos.

Pensijas gados Mirdza Kozlova aicināja uz kopīgu darbošanos arī citus seniorus, veidojot Pensionāru padomi, rosinot iesaistīties pašdarbībā. Apaļās un pusapaļās jubilejās ciemojās pie gaviļņiekiem, uzklauģa dzīvesstāstus. Par runāto, redzēto, par laikabiedru dzīvi un pašas pieredzēto tapa raksti „Mētrienas Dzīvē”. Ar sarūpētām svētku dāvanām Mirdza atcerējās un iepriecināja mētrie-

... ir februāris salts... mani spēķi ir galā, kaut likās, ka diet varēšu līdz pasaules malai...

Tāds pasaules likums - piedzimt pumpuram trauslam, tad ziedēt jo ķoši, briest, darināt augļus, un - tapt nokostam salnā...

Visu, ko vēlējos, šajā dzīvē esmu izdzīvojusi – esmu piepildījusi sevi ģimenē, draugos un darbā, esmu piepildījusi sevi priekšos un bēdās, veiksmēs un neveiksmēs, esmu ieguvusi un zaudējusi. Manā dzīvē nav bijis nevienas tukšas dienas.

Tagad man ir cita Saule, Mēness un cita Zeme, bet – es katru dienu par jums domāju un domāšu, es katru dienu par jums jutu un jūs jutīšu, es katru dienu par jums priecājos, sāpēju un dzīvoju, es katru dienu – priecāšos, sāpēšu un dzīvošu, es būšu līdzās...

Nenosodiet šo pasauli, kas ieviesusi jaunus likumus un uzvedības normas. Man žēl, ka šodien nevar sanākt kopā vienuviet visi mani miļie – radi, tuvi draugi un cilvēki, kas ikdienu bija man līdzās. Es vēlos, lai šajā īpašajā situācijā jūs esat kopā domās, jūtat viens otru, un esat kopīgās atmiņās par mani. Jūs taču zināt – man pieder viss, viss, kas ar mani ir noticis... Mums pieder viss, kas ar mums ir noticis.

Mani miļie, šodien raugos uz jums no Mākoņmalas. Un es zinu, mēs vēl tikšimies tur, kur šodien zvaigznēm apsniguši gali...

P.S. Tagad iededziet sveci, lai man gaiši iet, ielejiet vīnu un mani labiem vārdiem pieminiet, esmu pie saviem miļajiem, un man ir silti un gaiši... Paldies par kopā izdzīvotām dienām.

Ar bijušās sabiedriskās darbinieces Mirdzas Kozlovas tuvinieku piekrišanu publicējam Mirdzas pēdējo vēsti mētrieniešiem.

niešus arī pansionātos.

Mūža nogali Mirdza pavadīja „Zilēs”, nelielā istabiņā bijušajā kolhoza kantora un pagastmājas ēkā, kurā mājoja arī daudz atmiņu, un labākās kaimiņienes bija daudzās grāmatas bibliotēkā. Mirdzai patika lasīt. Sēžot ārā uz soliņa, varēja pamest aci uz tuvumā esošo „Liepiņu” māju pusi un kavēties atmiņās par dārza darbiem, puķēm un

rokdarbiem. Mirdza bieži mēdza iepriecināt savus miļos ar siltām zeķēm un cimdiem. Patīkami bija uzlūkot viņas audzēto liliju, irisu ziedu daudzveidību un krāšņās vītenrozēs pie „Liepiņu” mājas sienas. No agra pavasara līdz vēlam rudenim viņas dārzs bija ziedu pilns. Lai aizsaules dārzi piecē Mirdzas dvēseli.

Valentīna Liepiņa

Atceroties Jāni Amatu

No dzīves šķīries Jēkabpils Goda pilsonis un reģiona vēstures zinātnis Jānis Amats.

Jānim bija zināma sadarbība ar Mētrienas oficiālajām aprindām. Viņš mums uzdāvināja grāmatu „Jēkabpils uguns lokā”. Šajā darbā parādās Jāņa pētnieciskā darbība par Pirmā Pasaules kara notikumiem Jēkabpils reģionā.

Mētrienas pagastam viņš uzdāvināja Otrā Pasaules karā kritušo mētrieniešu

sarakstu. Šajā sarakstā izpaudās Jāņa pamatīgums materiālu izpētē. Mēs ieguvām ziņas, no kādām mājām tika iesaukti mūsu ļaudis padomju armijā, kur un kad viņi krita, kur tika apglabāti.

Vēl viens jautājums palika neatrisināts. Ceļā uz Valtersalu ir pirms simts gadiem ierīkota nocietinājuma skaidri redzamas atliekas. Ar vedeklas Anitas starpniecību jautāju Jānim Amatam par šī nocietinājuma izcelsmi. Viņš domāja,

ka tas ir krievu armijas rezerves komandpunkts. Noskaidrošanai gribēju tikties ar Jāni Amatu, bet neiznāca...

Jāņa dzīves turpinātāji ir dēla Andra ģimene un plašs bērnu un mazbērnu loks.

Izsakām dziļu līdzjūtību visiem, kuri pazina Jāni Amatu.

Ilmārs Grudulis

„Ābeles” meiteņu rokdarbu izstāde

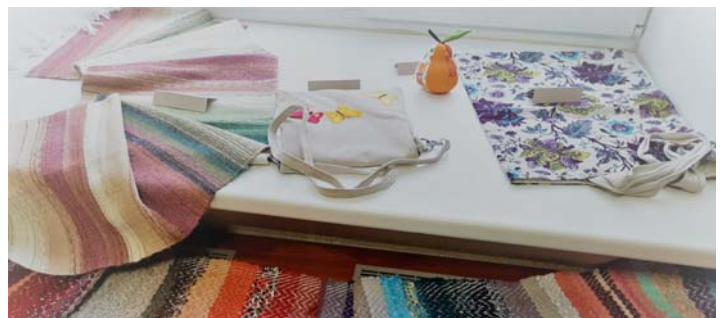
IZSTĀDE

Janvāra mēnesī Mētrienas pagasta bibliotēkas logos pavidēja krāsu bagātība. Ārā sniega baltums un sals, bet aiz logiem dzīvoja gaiss, siltums, mīļums.

Sieviešu biedrības „Ābele” meiteņu rokdarbu izstāde. Darbiņi, ko katra darinājusi. Šoreiz gan vienatnē, jo kopā būt tika liegts. Un tas viss projekta „Šūšanas un aušanas prasmju apgūšana Mētrienas pagastā” ietvaros.

Paldies meitenēm par sagādāto prieku. Lai top daudz un skaistu darbu.

**Solvita Stulpiņa
Jolantas Vītolas foto**

Pār visu zemi nauda valda...

Visā pasaulē ir daudz un dažādi ticējumi par naudu un par to, kas darāms, lai to sev piesaistītu. Piedāvāju iepazīties ar ticējumiem par naudu, un kas zina, varbūt „pielietojot kādu no šīm sentēvu gudrībām, arī tev izdodas veiksmīgāk pievilināt naudu:

Nauda jāglabā skaistā makā, vislabāk – sarkanā.

Materiālus labumus piesaista arī spilgti zila, purpursarkana un tirkīszila krāsa. Šīs krāsas nes veiksmi.

Veikalā pārdevējam naudu nedrīkst

dot rokā. Tā jānoliek uz galda vai tam paredzētajā traukā.

Ja tev ienizas kreisā plauksta, būs ienākumi, lai tie nāktu ātrāk, tad jākasa plauksta virzienā uz sevi.

Ja tev ienizas labā plauksta, būs izdevumi, tāpēc to labāk nekasīt.

Dāvinot otram maku, tajā vienmēr jāieliek nauda, lai maks nekad nepaliktu tukšs.

Zaļa, rozā un vara sarkana ir naudas krāsas. Šīs krāsas iesaka izmantot visiem, kuri nodarbojas ar uzņēmējdarbību.

Mājās jāaudzē naudas puķe – Krasula. Kam tā labi aug, tam naudas netrūks.

Matus un nagus jāgriež otrdienās un piektdienās. Nekādā gadījumā nedrīkst tos griezt sestdienās un svētdienās.

Labklājību veicina krustnagliņas un kanēlis. Ja vēlies daudz naudas, tad sberz šīs garšvielas un ieber maciņā vai somā.

Kaimiņiem nedrīkst aizdot maizi vai sāli, citādi turība var pamest māju.

Lai mājās nāktu nauda, slota jātur ar kātu uz leju.

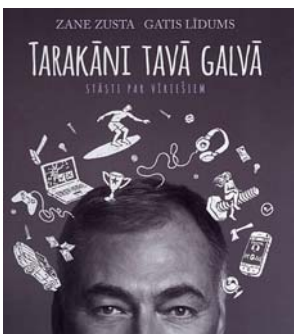
Jaunākās grāmatas

BIBLIOTĒKĀ

Izdevniecībā Latvijas mediji klajā nākusi *Modra Ziemeņa* grāmata *Rīgā deg uguns kuri*. Grāmatā iekļauti detalizēti apraksti, kā barikādes veidoja un organizēja Vecrīgā un daļēji arī Zaķusalā pie televīzijas objektiem. To visu atceras nevis vienkārši barikāžu aizstāvji, bet to organizatori un vadītāji. Atmiņu autoriem grāmatā izdevies absolūti godīgi, apbrīnojami detalizēti un precīzi, pilnībā atbilstīgi aprakstīt to, kas un kā notika. Žurnālists Modris Ziemeņš (1944–2016) ir bijušais PSRS bruņoto spēku pulkvedis un PSRS Aizsardzības ministrijas laikraksta *Krasnaja Zvezda* korespondents. Pārcelts dienesta turpināšanai uz Baltijas kara apgabalu laikā, kas sakrita ar atmodas sākumu. Grāmatas ievada autors un zinātniskais redaktors ir barikāžu dalībnieks, atjaunotās Latvijas Republikas pirmais aizsardzības ministrs, profesors, akadēmiķis Dr. habil. sc. pol., Dr. iur. Tālvavs Jundzis. „Tas ir vispilnvērtīgākais dokumentu un laikmeta liecību krājums, ko līdz šim esmu lasījis par 1990. un 1991. gada notikumiem Baltijā,” teikusi *Latvijas Avīzes* žurnāliste Dace Kokareviča (1957–2019).

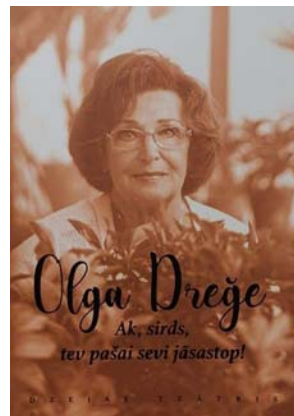
Apgādā „Zvaigzne ABC” iznākusi grāmata „*Tarakāni tavā galvā. Stāsti par vīriešiem*” ir loģisks turpinājums rakstnieces *Zanes Zustas* pirmajam dižpārdošim – „*Tarakāni manā galvā. Stāsti par sievietēm*”, kas klajā nāca tieši pirms diviem gadiem un tapa sadarbībā ar psihoterapeiti Diānu Zandi. Tāpat kā pirmajā grāmatā, arī šoreiz saglabāta lasītājam interesantā forma – stāsti, kurā centrālais varonis sastopas ar dzīves sarežģījumiem, nepareiziem uzvedības modeļiem vai dziļi iesakņojošiem stereotipiem un vēstules, kuras ar īpašu vērību un iedziļināšanos sagatavojis psihoterapeits un grāmatas līdzautors Gatis Līdums. „Manuprāt, šie stāsti ir daudz citādāki nekā sieviešu – daudzslāņaināki, jo droši vien tieši tādus redzu vīriešus. Sarežģītus. Un tāpēc interesantus! Man bija ļoti aizraujoši sadarboties ar psihoterapeitu Gati Līdumu, kurš pie katra varoņa vērsas draudzīgā, čomiskā vīru sarunā un ar šīs grāmatas palīdzību, sievietes to likumīgā kārtā drīkst noklausīties. Tas negadās bieži! Arī vīriešiem ir problēmas un viņi tās risina, izrunā ar kādu un meklē jaunus, veselīgākus virzienus turpmākajiem dzīves soļiem,” par kopdarbu pie grāmatas atklāj grāmatas autore Zane Zusta. Grāmata jau guvusi lasītāju atsaucību – to lasījuši un iesaka daudzi pazīstami cilvēki.

Silvija Brice. Baigās piezīmes. „Tulkošana ir liela un būtiska manas dzīves daļa. Galva mūžam ir pilna ar vārdiem, un kādā brīdī šie vārdi sāk kondensēties kā rasa uz stikla, savelties lāsēs un ritēt paši no sevis. Bet reālajā pasaulē viss ir tik spilgts un rosinošs citādā veidā nekā svešos tekstos, tas pārsteidz manu untumaino iekšējo bērnu, un viņš ķersta ainas kā taureņus.

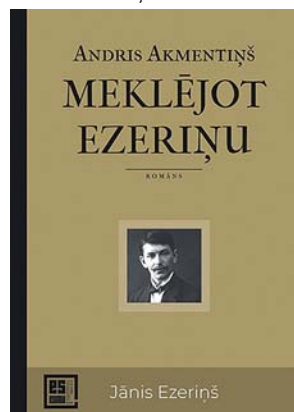
Šie spontānie vārdu ritējumi ir izveidojuši ko līdzīgu piezīmju grāmatiņai, un šīs piezīmes ir baigas tāpēc, ka pārlietu vaļsirdīgas. Tagad tās tiek atstātas parkā uz soliņa – ja nu kāds tās pašķirsta un atrod kaut ko sev noderīgu.” *Silvija Brice.* *Silvija Brice* ir studējusi ģermānistiku Latvijas Valsts Universitātē, bijusi redaktore vairākās Latvijas izdevniecībās. Jau ilgu laiku nodarbojas tikai ar literatūras tulkošanu, galvenokārt no angļu un vācu valodas. Iztulkoto grāmatu skaits nedaudz pārsniedz 200, tulkoto autoru vidū ir *Ginters Grass*, *Francs Kafka*, *Hermanis Hese*, *Airisa Mērdoka*, *Mārgareta Atvuda*, *Salmans Rušdi*, *Maikls Kaningems*, *Keita Atkinsone* u. c.

Grāmata „*Ak, sirds, tev pašai sevi jāstāp!*” ir otrā grāmata sērijā *Dzejas teātris*. Tajā apkopota 18 latviešu autoru dzeja, kas nozīmīga, tuva un mīļa Dailes teātra leģendārajai aktrisei *Olgai Dreģei*. Dzeja mijas ar sarunām, kurās aktrise atklāj savas pārdomas par dzīvi un mākslu. Dzejas izlasē *Olga Dreģe* iekļāvusi dzejoļus, kurus runājusi savas 80. dzimšanas dienas koncertos. Dzeju caurvij sarunas ar aktrisi – emocionālas pārdomas par dzīvi un dzeju rada klātbūtnes izjūtu un ļauj lasītājam ieraudzīt katru no dzejoļiem, iespējams, dzeju vispār, pilnīgi no jauna. Aktrise stāsta: „Pēc maniem jubilejas koncertiem cilvēki ir nākuši klāt un jautājuši, vai dzirdēto dzejas apkopojumu varēs kur izlasīt. Esmu priecīga, ka tagad varēs.”

Iedvesmojoties no lasītāju un kritiķu atzinīgi novērtētās grāmatu sērijas „*Mēs. Latvija, XX gadsimts*”, kurā iznāca 13 autoru romāni, izdevniecība „*Dienas Grāmata*” 2018. gada beigās izsludināja jaunu ciklu – prozas un literatūrzinātnes mijiedarbes projektu „*Es esmu...*”. Projekta būtība vienkārša – 13 rakstnieki un 13 literatūrzinātnieki paralēli raksta katrs savu autonomu darbu par vienu no 13 latviešu literatūras klasiķiem.

Sērijā *Es esmu Ingas Gaiļes* romāns *Rakstītāja* – par latviešu rakstnieci un sieviešu tiesību aktivisti *Ivandi Kaiju*. „Ko jūta un kā dzīvoja *Ivande Kaija*, es noteikti nezinu labāk par viņas radiniekiem un literatūrzinātniekiem. Šis ir mans stāsts par viņu. Rakstot darbu, kuru tūlīt lasīsi, es daudz uzzināju par *Ivandi Kaiju*. Bet es arī daudz iztēlojos. Un sekoju intuīcijai. Kā viņiem. Parīzes plūdu viņiem. Romānā rakstu arī par seksualitāti, jo man šķiet, ka rakstīšana un

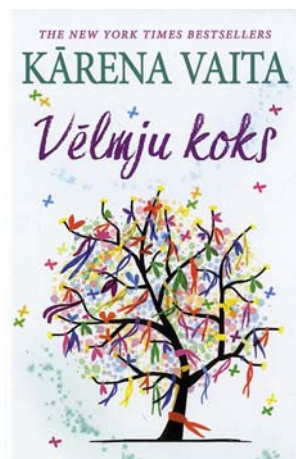
seksualitāte bieži vien izplūst no viena avota, kurā savienojas emocionalitāte, pārdzīvojumi, vēlme radīt. Mana pieredze arī liecina, ka abas — rakstīšana (sava stāsta stāstīšana) un seksualitāte — ir tās, kuras vara vēlas kontrolēt, radot šķēršļus to brīvai izpausmei.” Inga Gaile

Andra Akmentiņa romāns **Meklējot Ezeriņu** — par latviešu rakstnieku Jāni Ezeriņu. “Kāds ir radošas personības spēju noslēpums? Vai tam var piekļūt caur talanta un darba proporciju mērīšanu, mākslinieka biogrāfiju, dzīvesveidu, attiecību stāstiem, personisko pievilcību, varbūt pat slimībām? Vai arī tas turpina palikt netverams, neuzmeklējams dzīvesstāstā, kas ir tikpat tipisks un neparasts, cik lielai daļai laikabiedru? Andris Akmentiņš romānā Meklējot Ezeriņu no dažādiem laika atskaites punktiem izspēlē Jāņa Ezeriņa mūža noveles, padarot mums tuvāku viņa personību – un vienlaikus saglabājot noslēpumu.” Vents Zvaigzne „Meklējot Ezeriņu, esmu centies iecelt autoru mūsdienu situācijā un rakstīt Ezeriņa stila noveles par mūsdienām. Romāna gaitā arī īstais Ezeriņš, izcils latviešu novelists un Doriana Greja ģimenes tulkotājs, izmisīgi meklē sevi, pamazām zaudējot iespējas ietekmēt savu portretu. Ezeriņa portrets jau sen pieder mums visiem, tomēr joprojām ir kustībā.” Andris Akmentiņš. Grāmatas tapušas ar Valsts kultūrkapitāla fonda atbalstu. Mākslinieks Jānis Esītis

Sērijā Vakara Romāns trīs grāmatas: **Monikas Zīles Neizbiedēto putniņu valstība**, **Daces Judinas Tukšais nams** un **Rutas Zimnohas Pirms saule riet**.

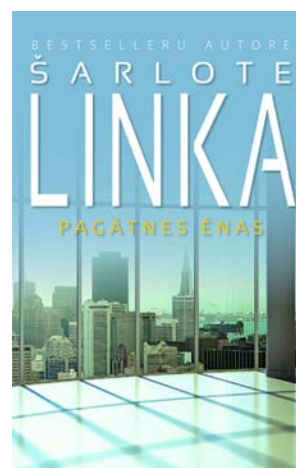
Lai gan **Kārenas Vaitas** romāns „**Vēlmju koks**” it kā ir vienkāršs, sākumā tas nebūt nav viegli uztverams. Grāmatā ir daudz satura līniju. Tajās tiek stāstīts par triju paaudžu sievietēm. Šo grāmatu var nosaukt par attiecību romānu, kā arī par dzimtas notikumu romānu, kas lasāms rimti un lēni. Grāmata liek paskatīties dziļāk uz dzīvi, uz cilvēkiem un padomāt, kāpēc attiecības vistuvāko cilvēku starpā dažkārt veidojas tik sarežģītas. Tajā pašā laikā tas ir romāns par

apbrīnojamu draudzību uz mūžu. Tas ir arī romāns par mīlestību uz mūžu. Autore aplūko sarežģītus cilvēku attiecību līkločus, bet raksta tik vienkārši, skaidri, saprotami un uzrunājoši. Romāna galvenā varone Lārkina apjauš, ka nav zinājusi būtiskas lietas ne par māti, ne mirušo vecmāmiņu. Diemžēl viņai nākas konstatēt, ka pati jau nemaz nav jautājusi un nav gribējusi uzzināt. Bet tā jau tas dzīvē mēdz notikt. Nav laika, nav īstais brīdis. Nepajautājam. Un stāvam kapsētā. Un nav vairs, kam prasīt. Romānā Lārkina izdodas noskaidrot un uzzināt būtisko, lai pieņemtu pareizos lēmumus un dzīvotu tālāk.

Kamilla Lekberga. Zelta būris. Pasaules superzvaigznes izcilais romāns — seksīgs, piesātināts, psiholoģisks trilleris – stāsta par nodotu un pazemotu miljardiera sievu un viņas perfekto scenāriju, lai atriebtos vīram un nospiestu viņu uz ceļiem. Feija ir mīļējusi Džeku kopš biznesa skolas studiju gadiem. Zelta puisēns Džeks uzaudzis turīgā ģimenē atšķirībā no Feijas, kura ir smagi strādājusi, lai aizmirstu tumšo pagātni. Kad Džekam nepieciešama palīdzība jauna uzņēmuma dibināšanā, Feija pamet skolu, lai viņu atbalstītu, dienās strādājot par viesmili, bet naktīs par biznesa stratēģi Džeka uzņēmumā. Kad business strauji sāk attīstīties, Feijai un Džekam piedzimst mazulis un Feija sevi velta ģimenei un mājas rūpēm, dzīvojot turīgāk, nekā jebkad būtu varējusi iedomāties, un arvien vairāk attālinoties no biznesa pasaules. Tomēr Džeka attieksme ir mainījusies, graujot viņas pašapziņu, jo vīrs jau aizmirsis, ko Feija upurējusi viņa panākumu dēļ. Kad Feija atklāj, ka viņam ir dēka, viņas perfektā pasaule sašķīst lauskās. Feija ir viena, emocionāli sagrauta un finansiāli izpostīta, bet ellē nav redzētas tādas dusmas kā sievietei ar vardarbīgu pagātni un noslieci uz atreibību. Šajā draiskulīgajā, dzirksteljošajā stāstā par seksu, nodevību un noslēpumiem Džeks saņems tieši to, ko pelnījis, jo sievietes atreibība ir nežēlīga, bet skaista. Kamilla Lekberga ir pasauleslavena dižpārdokļu autore, kas ieguvusi atzinību ar aizraujošiem un mūsdienīgiem psiholoģiskiem trilleriem. Viņas romāni ir tulkoti 37 valodās un pārdoti vairāk nekā 43 valstīs 24,5 miljonus eksemplāru.

Šarlote Linka. Pagātnes ēnas. Uzaicinājums uz Jaungada svinībām pēc vairākiem gadiem viņus atkal saved kopā: Dāvidu Belino, kurš mantojis miljoniem vērtus īpašumus, četrus viņa jaunības draugus un Lauru – viņa pievilcīgo mīļāko. Tomēr nevienam prāts nenesas uz svinēšanu. Draugi ir ieradušies, lai noslēgtu rēķinus ar Dāvidu, kura godkāre un bezkaunīgais egoisms reiz sagrāva viņu plānus. Taču vēl pirms lielās izskaidrošanās Dāvids tiek atrasts nošauts savā darbistabā. Stundām ilgajā pratināšanā un dramatiskajās svasvartpējās sarunās kā dīvainā kaleidoskopā atklājas seši dzīvesstāsti, seši likteņi, kurus

saistīja ilgas pēc draudzības un mīlestības. Un arī sagrāva. Attēlojot Otrā pasaules kara laika Berlīni, kādu smalku Anglijas internātu, Ņujorkas un Londonas trūcīgo ļaužu un bagātnieku rajonus un pievilcīgās Vīnes ieliņas, Šarlote Linka savērpj liktenīgu, romantisku un bailu pilnu attiecību tīklu. Ar empātijas un asu intuīciju rakstniece atklāj savu varoņu emocijas, kas dik-tē viņu rīcību, un cēloņus, kuri ir noveduši pie nozieguma. No vācu valodas tulkojusi Sinda Krastiņa.

Abdullajevs, Čingizs. Maniaka Prāts. Pazīstamā Maskavas ZPI, kas strādā kodolenerģētikas jomā, valda apjukums- tā teritorijā ir nogalināta jauna darbiniece. Izmeklētāji uzskata, ka ļoti drīz atklās noziegumu, jo tas pastrādāts režīma institūtā, kur svešiem ieeja

ir aizliegta. Tāpat slepkava ir kāds no savējiem. Tiesa, slepkavības veids norāda uz to, ka viņš turklāt ir arī maniaks.

Džūda Devero & Tāra Šitsa. Nozagtie laimes mirkļi. Vai iespējams sastapt savu mūža mīlestību, ja esi ierāpies pa logu kāda cita mājā, lai to aplaupītu? Tieši tā notiek ar Liemu. Skaistā Kora kļūst par Liema dzīves gaismu, taču viņš apzinās, ka arī laimes mirkļi tiek zagti. Turklāt gluži nevilšus viņš ir mainījis Koras likteni. Piepeši Liemam tiek dota reta iespēja labot pieļautās kļūdas, taču tas nekad nenotiek viegli.

Materiālu sagatavoja
Jolanta Vītola

Bibliotēkas ziņas

Meklējot informāciju „Mētrienas Dzīves” lapusēs, netīšām uzdūros 20 gadus veciem faktiem – ilggadējās bibliotekārites Marutas apkopotajiem Mētrienas pagasta bibliotēkas darba rādītājiem par 2000. gadu. Salīdzināt ar šodienu

ir grūti – lietotāju skaits 300 (t. sk. bērni – 107), izsniegtas 6297 grāmatas un 4360 žurnāli, pieaugušo apmeklējums – 1712, bērnu – 1008, iegādātas 183 grāmatas par 409 latiem, pasūtīti 17 žurnāli par 253 latiem....tas viss šodien skan tik nereāli, jo skaitļi liekas tik lieli, grāmatu tik daudz un to cenas tik lētas....

Kāds tad ir bijis 2020. gads bibliotēkā? Neskatoties uz ārkārtas situāciju valstī, bibliotēka ir strādājusi, un to arī ir apmeklējuši uzticīgie un uzticīgie lasītāji. Lietotāju skaits būtiski nav mainījies, salīdzinoši ar iepriekšējiem gadiem – 166. Šeit gan jāpiebilst, ka nu jau trešo gadu mūsu bibliotēkas lasītāju krietni lielākā daļa ir tieši pieaugušie, jo bērnu lietotāju skaits ir sarucis līdz 26 lasītājiem. Pagājušajā gadā bērniem izsniegtas tikai 48 grāmatas! Gribas atgādināt, ka bibliotēka strādā arī sestdienās!!!

Lietotāju loks bibliotēkā ir daudzpusīgs: lielākā daļa ir pensionāri un apkalpojošā sfērā strādājošie, tad seko bezdarbnieki, strādnieki, studenti, skolnieki, skolotāji u. tt. Lai arī bibliotēkas lietotājas pārsvarā ir sievietes, lasa arī 29 vīrieši. (t.sk. bērni)

Pagājušajā gadā lasītājiem izsniegtas 1962 grāmatas un 2412 žurnāli. Lasītākā grāmata mūsu bibliotēkā pagājušajā gadā ir Daces Rukšānes „Krieva āda”, tad seko ārzemju romāni: R. Volšas „Vīrietis, kurš nepiezvanīja” un O. Karlendas „Kalendāra meitene: janvāris – marts.” Ingūnas Dimantes „Komjaunietes pūra nauda” ir ceturtā lasītākā, tai seko K. Hūveres „Veritija.” Lielu popularitāti lasītāju vidū iemantojušas latviešu autore Dace Judina un Karīna Račko. Viņu jaunās grāmatas vienmēr tiek gaidītas, un pēc tām ir rindas. Populārākie žurnāli ir levas, Privātā Dzīve, Praktiskais Latvietis, IR, levas Stāsti un levas Veselība. (Izstādi „Lasītākās grāmatas 2020” var apskatīt bibliotēkā līdz 6. martam.)

Pagājušajā gadā krājumā ieskaitītas 170 grāmatas, no kurām 92 ir pirktas par pašvaldības līdzekļiem, 38 no projektiem un 40 dāvinātas. Ja salīdzina grāmatu cenas, tad tālajā 2000. gadā viena grāmata vidēji izmaksāja 3,19 eiro (2.24Ls), bet 2020. gadā 10,33 eiro.

2021. gadam abonēti šādi preses izdevumi: laikraksts Stars un 13 žurnāli:

Annas Psihologija, levas, levas Dārzs, levas Stāsti, levas Veselība, Ilustrētā Pasaules Vēsture, Ir, Klubs, Mājas Viesis,

Praktiskais Latvietis, Patiesā Dzīve, Privātā Dzīve, Santa.

Protams, iespēja lasīt grāmatas un žurnālus mūsdienās nebūt nav vienīgais bibliotēkas pakalpojums. Bezmaksas pakalpojumu klāstā ietilpst gan datoru un interneta izmantošana, gan elektroniskā kopkataloga izmantošana (iespēja meklēt izdevumus, kas pieejami Madonas, Cēsaines, Ērgļu, Lubānas un Varakļānu novadu bibliotēkās), gan datubāzu izmantošana: www.letonika.lv;

Lursoft laikrakstu bibliotēka www.news.lv, iespēja skatīties filmas un klausīties pasakas portālos www.pasakas.lv; www.filmas.lv, lasīt e-grāmatas attālinātajiem bibliotēkas lietotājiem, izmantot SBA pakalpojumus, skenēt dokumentus, skatīt tematiskās izstādes un apmeklēt pasākumus.

Bibliotēka piedāvā arī iespieddarbu un citu dokumentu kopēšanu un printēšanu (šis gan ir maksas pakalpojums).

Diemžēl 2020. gadā daudzi pakalpojumi tika liegti, taču bibliotēka darbojas un gaida savus lasītājus! Tāpat būšu priecīga par jaunām idejām, ierosinājumiem no jūsu puses. Ja ir kādi jautājumi, zvaniet – t. 20371432! Uz tikšanos bibliotēkā!

Materiālu sagatavoja
Jolanta Vītola

Atnāk dienas, aiziet dienas -
Gadi vijas gredzenā.
Rūpju dienas, laimes dienas -
Visas vienā kamolā.

*Sirsnīgi sveicam
Aiju Tumanovu
skaistajā dzīves jubilejā!*

Mētrienas tautas nama kolektīvs

Lai skaistākos sapņus
Jūs nosargāt protat
No salnām, no vējiem,
no ziemeļa salta,
Lai sapņi kā smaržīgi,
teiksmaini ziedi
Zied ilgi un nevīst nekad,
Lai sapņi kā vairogs
pret ledainu vēju,
Lai ejat pa dzīvi
ar smaidošu seju!

Daudz laimes jubilejā vēlam
Aijai Tumanovai!

Mētrienas pagasta pārvalde

Sieviete - tu esi trausla puķe,
kuru mīlestības reibons šūpo.....

Marta vējos Jūs sveic Mētrienas
pagasta pārvaldē strādājošie vīrieši

Līksmai dienai – putnu dziesmu,
Aukstai – ugunscura liesmu,
Labam miegam – jūras šalku,
Lielām slāpēm – rasas malku,
Karstai dienai – vēju lēnu,
Nogurumam – vēsu ēnu,
Skumjām – pūpolmīkstu glāstu,
Tukšiem brīžiem – brīnumstāstu,
Tumšai naktij – zvaigžņu lietu,
Sirdī mīlai – siltu vietu!

Sveicam **Annu Anitu Amatu** jubilejā!

Mētrienas pagasta pārvalde

Kautro naktsvijoļu gaisma
Mums uz pusēm,
Un uz pusēm
Baltās mēness naktis klusās,
Tev un man ir jāsadala
Siltais spilvens dusot.
Tur kur esam mēs,
Tur mūsu mīlestībai mājas.
/G. Micāne/

No sirds sveicam
**Laimu un Jāni
Tumanovus**
jau 50 gadus
saglabājot trauslo,
gādīgo, sildošo mīlestību!

“Ābeles” meitenes